

Quaderni di Meykhane, IV (2014)

<http://meykhane.altervista.org/>

Storie di colori

قصه های رنگی

di

Odo Ruggine

(Traduzione a cura di Nahid Norozi)

STORIE DI COLORI (1973)

E quante storie raccontò al piccolo senza parole, tutto occhio e bocca spalancata!

Le storie non erano vere, erano verde e viola e arancione e il nonno era grigio ma il bimbo non lo vedeva! E il nonno gli pareva ora nero ora bianco, e le storie ora azzurre ora rosse ora gialle: non era vero!

Ben presto anche il suo viso si fece grigio e le sue parole si fecero viola e verde e arancione e tutto, intorno a lui, prese questi colori.

Ora era guarito, ora vedeva bene come tutti, era grande anche lui; e la sua donna era pure grigia e al loro bambino raccontavano storie verde e viola e arancione. E il loro bambino poi conobbe un grigio maestro dalle parole verde-viola-arancione. E presto scordò il rosso del fuoco e l'azzurro del cielo e il giallo del sole e il bianco della neve e il nero della notte.

Si fece grigio come la cenere e prese a predicare il ritorno dell'uomo alla cenere.

E il sole e il cielo e il fuoco e la neve e la notte dormivano, dimenticati, il sonno eterno.

قصه های رنگی (1973)

و چه قصه ها می گفت برای آن کوچک بی حرف که همه چشم بود و دهان گشاده!
قصه ها راست نبودند، سبز بودند و بنفش و نارنجی، و پدر بزرگ، خاکستری رنگ بود ولی کودک این را نمی دید! و پدر بزرگ به دیدگانش گاه سیاه بود گاه سفید، و قصه ها گاه آبی بودند گاه سرخ و گاه زرد: حقیقت نداشت!
خیلی زود صورت او هم رنگ خاکستر به خود گرفت و گفته هایش بنفش شدند سبز و نارنجی، و همه چیز گرداگرد او این رنگها را به خود گرفت.

حال، دیگر بهبود یافته بود؛ حال، چیزها را مثل دیگران خوب می دید. او حالا دیگر بزرگ بود و زنی هم رنگ خاکستری بود و برای فرزندشان قصه های سبز و بنفش و نارنجی می گفت. پس از آن، فرزند آنها معلمی خاکستری رنگ داشت با سخن های سبز - بنفش - نارنجی. و خیلی زود، سرخی آتش و آبی آسمان و زردی خورشید و سفیدی برف و سیاهی شب را از یاد برد.

او هم به رنگ خاکستر در آمد و شروع کرد به پند دادن، اینکه انسان به خاکستر باز می گردد. و خورشید و آسمان و آتش و برف و شب در خواب بودند فراموش شده در خوابی ابدی.

DOPO (1973)

E venne l'estate, senza un uccello, senza una belva sulla faccia della terra. Tra le macerie, sola, vagava la pioggia, una pioggia senza fine, sconsolata. Un libro d'inglese fraternizzava con un coltello arrugginito, mentre ossa di nessuno si agitavano nel vento di una generosa bufera. Più in là, occhiali infranti guardavano una logora bandiera francese, ormai senza convinzione. Gas variopinti popolavano l'aria, democraticamente, mentre il ceppo di un abete squassato vegliava paterno e impotente sulla radura di ceneri. Davanti, un sole nero tramontava indeciso tra nubi senza colore. Muti boati di luce verdissima s'inseguivano all'orizzonte fra colline allibite, e onde intellettuali scavalcavano serene gli argini di un fiume imberbe e smanioso.

بعد (1973)

و تابستان سر رسید، بی هیچ پرنده، بی هیچ حیوانی بر روی زمین. بر ویرانه ها باران سرگردان بود، یگه و تنها، بارانی بی پایان، دلسرد. کتاب انگلیسی با چاقویی زنگار بسته برادرانه به اتفاق بود، در حالیکه استخوان های بی صاحبی در توفانی سخاوتمند می جنبیدند. آن دورتر، عینک شکسته دیگر بی اعتقادانه به پرچم زنده ی فرانسه نگاه می کرد. گازهای رنگارنگی دموکراتیک وار ساکن هوا می شدند، و گنده کاجی شکافته، پدران و ناتوان به پاسداری پشته خاکسترها شب زنده داری می کرد. پیشارو خورشیدی سیاه، با تردید، بینابین ابرهای بی رنگ به غروب می نشست. غرش انفجار لال نورهای سبز بسوی افق، میان تپه های دهشت زده به پیش می رفت و امواج روشنفر، آرام، بر کناره ی رودی خام و پرآرزو خیز برمی داشتند.

ROSSI VETRI SFUMATI (1973)

Erano soli a tu per tu. Finalmente. Ora passeggiava nervoso, fermo al centro della stanza. Luisa guardava fuori, oltre i rossi vetri sfumati della finestra. "Accidenti, non vedo!" e fece per andare ad aprirla, ma non si mosse. Lui notò quell'indecisione e fu preso da un bianco tremore. Si sedette per terra, senza trovare una posizione amica. Luisa fingeva di non vedere, ma non si era persa una sola smorfia sul viso di lui. Passavano i minuti e nessuno fiatava, per timore. Un micio attraversò la stanza, entrato da una porta silenziosa, guardò oltre il rosso vetro sfumato della finestra, socchiuse gli occhi, si sdraiò ronfando.

Era Luisa ora a sentirsi agitata, non poteva sopportare il pesante sguardo di lui, persecutore, intermittente come il riflettore notturno di un lager. Si accovacciò presso il micio e tentò una carezza finita tra artigli giocosi ma non troppo. Una goccia di sangue scuro uscì dal dorso della mano insieme a un impercettibile urletto di spavento.

E lui non poté fare a meno di sorridere, un momento prima di lanciarsi in un tuffo contro i rossi vetri sfumati della finestra, all'ultimo piano.

شیشه های مات سرخ (1973)

تنها بودند رو در روی هم. آخر الامر. اکنون او عصبی قدم می زد و بعد در وسط اتاق ایستاد. لونیزا به بیرون نگاه می کرد، به آن طرف شیشه های مات و سرخ پنجره. "آه، لعنتی، هیچی نمی بینیم" و خواست برای باز کردنش حرکتی کند، ولی نکرد. او متوجه آن تردیدش شد و لرزشی سفید در برش گرفت. روی زمین نشست بی آنکه جای دوستانه و دنجی بیابد. لونیزا وانمود می

کرد که نمی بیند، در حالیکه چشمانش حتی یک حرکت صورتش را از دست نداده بود. دقایق می گذشتند ولی آن دو از ترس نفس نمی کشیدند. گریه ای از دری بی صدا به درون آمد، از اتاق عبور کرد؛ به آن طرف شیشه ی مات و سرخ پنجره نگاه کرد، چشم ها را نیمه بست و در حالیکه خرناس می کشید، ولو شد. اکنون این لوئیزا بود که حس ناآرامی می کرد؛ نمی توانست نگاه سنگین او را تحمل کند که پی در پی مثل نورافکن شبانه حیاط یک لاگر تعقیبش می کرد. قوز کنار گریه نشست و سعی کرد نازش کند ولی با حس چنگال های نه چندان بازیگوشش از نوازش ایستاد. یک قطره خون تیره، همراه با جیغی وحشت زده و غیر محسوس، از پشت دستش بیرون زد. و او نتوانست جلوی خنده اش را بگیرد، یک لحظه پیش از آنکه به سوی شیشه های مات و سرخ پنجره شیرجه برود، از طبقه ی آخر.

NRPOD (1973)

Quando le luci si uccisero, e la strada abbandonata fu rivestita del suo lamento notturno, mute cartine e orfani spaghi, fiorellini defunti e barattoli sgozzati s'impadronirono prepotenti del quartiere. La Notturna Repubblica Popolare degli Oggetti Dimenticati (NRPOD) prendeva lenta a pulsare, a vivere senza requie, a ballare turbinosa, a gridare, a orgiare, titanica e dionisiaca insieme, sotto gli acquiescenti occhi di Buddha di finestre senza storia.

Sotto una macchina addormentata stavano acquattati due micî terrorizzati e un topolino senz'altra paura che di uscire allo scoperto, sulla strada. Difendevano disperati gli ultimi brandelli di libera terra dall'invasione anarchica degli Oggetti Dimenticati. Gli occhi spalancati, il pelo allucinato, maledivano la luce lunare rivelatrice, indiscreta.

Quando due piedi umani annunciarono pesanti la fine della notte, tutto cessò di schianto. La Notturna Repubblica Popolare degli Oggetti Dimenticati fu sciolta, i micî rianimati si mangiarono il topo stupito, mentre decine di altri piedi prendevano imperiosi a battere la strada.

ج م ش ا ف

هنگامی که نورها خود را کشتند و جاده ی دور افتاده و رها شده زیر پوشش زاری شبانه اش بود، نقشه های لال و نخ های یتیم، گل های مرده و قوطی های سر بریده، متکبرانانه بر محله تسلط یافتند. جمهوری مردمی شبانه اشیاء فراموش شده (ج م ش ا ف) آرام آرام تبیدن گرفت به زندگانی ناآرام، به رقص گردابی، به جیغ و به بزم میگساری و عسرت، تیتان وار و هم دیونیوسوس وار، زیر چشمان تسلیم بودا از پنجره های بی داستان. زیر یک ماشین به خواب رفته دو گریه ی وحشت زده پنهان بودند و نیز موشی، بی هیچ واهمه، به جز ترس از آشکار شدن روی جاده. آنها از چند تکه زمین که هنوز به تصاحب انارشستی اشیاء فراموش شده نیامده بود، مأیوسانه و با تمام نیرو دفاع می کردند. چشمان گشاده و موهای وهم زده، نور مهتاب رسواگر و فضول را لعنت می گفتند. هنگامی که دو پای آدمی، سنگین، خبر پایان شب را رساندند، همه چیز به ناگهان تمام شد. جمهوری مردمی شبانه ی اشیاء فراموش شده از هم گسیخت و گریه های جان گرفته موش مبهوت را یک لقمه کردند، در حالیکه دهها پای دیگر زمین کوفتن را قاطعانه از سر گرفته بودند.